52. 1846.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 1 Mei.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor eiken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

Staatkundig Overzigt.

Terwijl in Pruissen en Oostenrijk het onderzoek omtrent en poolschen opstand ter naauwernood is begonnen, heeft en in Rusland nagenoeg reeds een einde aan hetzelve emaakt. Een gedeelte der beschuldigden is op vonnis van en krijgsraad ter dood gebragt, het ander veel grooter edeelte werd, na het doorstaan van de knoetstraf, naar bergwerken van Siberië gezonden. Bovendien zond men en groot aantal jonge Polen, die verdacht waren van medeligtigheid, naar den Kaukasus. De krijgsraden hebben chter nog steeds de handen vol werks, terwijl ook de inchtenisnemingen nog altijd blijven aanhouden. De daadak wordt nu ook ten duidelijkste bewezen, dat de zamenering tot diep in het hart van Rusland was doorgedrongen, dat zij wel niet alleen onder de hoogere klassen, maar k onder priesters en lijfeigenen, hare deelnemers had. keizer moet daardoor tot de hoogste verbittering zijn gegt, en de onverbiddelijke gestrengheid tegen de schuldigen bben bevolen.

Men verneemt dat *Lecomte* reeds verscheidene malen beoefd heeft, zich van het leven te berooven. Ter voorming hiervan heeft men eene bijzondere wacht bij hem plaatst.

DUITSCHLAND.

— De *Triersche Zeitung* verhaalt de volgende censuurecdote:

Voor eenigen tijd keerde een Duitscher uit Noord-Amerika ar Hamburg terug. Het eerste gedrukte blad, hetwelk m in het logement in handen valt, is een nommer van een daar uitkomend tijdschrift, waarin eene zoo vrije taal voerd wordt, dat de lezer, van verwondering getroffen, t blad in den zak steekt. Aan de table d'hote laat hij zeer hevig uit over den ommekeer, welke in de resleve Hamburger drukpers sedert zijne afwezigheid heeft ats gehad; en verzekert, dat Duitschland, wat vrijheid n drukpers betreft, voor geen der meest vrije landen hoeft onder te doen. De andere personen willen hiervan hter niets weten en verhalen zeer veel, wat tegen het voelen van den reiziger strijdt. Deze grijpt eindelijk in n zak en leest het artikel voor. Niemand echter kent t voorgelezene en toch lezen zij het bedoelde tijdschrift. en vraagt over en weer, maar niemand kan het raadsel lossen; dit was echter zeer eenvoudig: De censor drijft e niet onbelangrijke klein-handel in papier. De afgewee stukken bewaart hij nagenoeg 14 dagen en verkoopt dan als scheurpapier aan winkeliers en anderen.

— De uitbarstingen van de Hekla duren steeds voort. ds zes maanden staat hij bijna voortdurend in vlam. Door swavelachtige asch vreest men zeer voor het gras, vooral oncer de uitbarsting in de lente blijft voortduren.

— Er heerscht in Rusland een zonderling gebruik bij t voltrekken van het doodvonnis in zaken van hoog verd. De misdadigers namelijk worden tot aan de geregtsaats door een muzijkkorps vergezeld, dat tot op den afloop r teregtstelling vrolijke stukjes speelt. Ooggetuigen zeg-n, dat dit een vreeselijken indruk op de omstanders maakt.

ENGELAND.

— Voor eenige dagen is het schip *Young-England* aankomen in het dok van St. Catherine, komende van de ap de Goede Hoop, onder bevel van kapitein *Adams*, voor eenige jaren op de kust van Nieuw-Zeeland schipeuk geleden heeft. Hij was door de inboorlingen gevangen nomen en zeer wreed behandeld. Zonder de tusschenkomst n de dochter van een der opperhoofden, zoude hij ter od gebragt zijn. Hij is over het geheele ligchaam getaeerd en werd gedwongen de levenswijs zijner meesters te nemen, dat is, mede op de jagt en ter vischvangst te gaan. Van zijne vangst moest hij leven. Vruchteloos poogde hij verscheidene malen te ontsnappen. Eerst na drie jaren gelukte het hem de waakzaamheid der inboorlingen te misleiden en in eene kano te ontvlugten. Na onbegrijpelijk lijden werd hij opgenomen door een schip, dat naar de Kaap bestemd was. Daar werd hij benoemd tot gezagvoerder van de *Young-England*. Zijne vrouw, die hem reeds onherroepelijk verloren waande, had reeds hare rouwkleederen afgelegd. Het wederzien der beide echtgenooten moet zeer treffend geweest zijn.

— Een ijsselijk ongeluk is ll. maandag te Cashel (Ierland) gebeurd. 200 personen namelijk, allen tot de arme klasse behoorende, waren in eene zaal van het stadhuis bijeengekomen, om de redevoering aan te hooren van een spreker des matigheids-genootschaps, toen de vloer plotseling is ingestort, en al de toehoorderen, met een vreeselijken plof, van de hoogte der verdieping zijn naar beneden gestort. Het dagblad van Cork, dat dit ongeluk mededeelt, zegt, dat hij van dezelve geen omstandiger verslag kan geven; maar dat vele dier ongelukkigen op de plaats zijn dood gebleven, en meer dan 100 zwaar gekwetst, terwijl 47 in eenen hoogst bedenkelijken toestand verkeeren.

— Den nieuwen Blaauwbaard. Te Hobarttown, op van Diemensland, is een varkensslager, eenen nieuwen Blaauwbaard, ter dood gebragt, die wegens het vermoorden van een bakker was veroordeeld, en bij die gelegenheid bekende, reeds zijn vierde moord te hebben gepleegd. De vorige slagtoffers waren zijne drie vrouwen, welke hij wreedaardiglijk het leven had benomen. Hij begon met zijne vrouw dronken te maken, en als zij zich dan te bed legde, keerde hij haar om, met het aangezigt in het kussen, plaatste vervolgens een ander hoofdkussen op haren hals, en ging er eindelijk op zitten, en wel zoo lang, als hij, volgens zijne eigene verklaring, noodig oordeelde. De schurk bekende op deze wijze veelal eenen geruimen tijd gezeten, en tot *tydverdryf* zijne pijp te hebben gerookt. Zoohaast hij de zekerheid had, dat zijne wederhelft dood was, begaf hij zich naar de naburige herberg, tot dat hem het berigt werd gebragt, dat zijne vrouw was overleden. Niemand vermoedde iets misdadigs; het scheen alsof de vrouw te veel sterken drank had gebruikt, en natuurlijkerwijze op het bed was gevallen, en alstoen met het hoofd in het kussen van zelve was gestikt. Geene zijner geburen vatte verdenking op; sommigen beklaagden hem wegens het verliezen zijner levensgezellin, anderen wenschten hem geluk van eene ligtzinnige en aan sterken drank verslaafde vrouw ontslagen te zijn. Na verloop van korten tijd trouwde hij dan eene andere vrouw, welke niet lang daarna op gelijke wijze overleed. Daardoor nog niet afgeschrikt, nam hij eene derde vrouw, met welke het niet beter ging. De geburen babbelden wel, zeide hij, over dit bedroevend voorval, maar hij trok nieuwe rouwkleederen aan, wond krep om zijn hoed, en werd door een ieder voor het toonbeeld van eenen echtgenoot, maar — voor bijzonder ongelukkig gehouden.

BELGIE.

— Er is bij Brussel iets gebeurd, dat bijna ongeloofelijk is in onze tijden van beschaving. Te Boitsfort had zich zekeren *Goens*, daglooner en vader van vijf kinderen, waarvan de oudste niet boven de 15 jaren oud is, sedert lang gedurende den winter zonder werk bevonden. Van alles beroofd en zijne huishuur niet kunnende betalen, werd hij over eenige dagen onbarmhartig uit zijne woning gedreven en met zijne familie op de straat gezet. De ongelukkige nam toen een vertwijfelend besluit. Om zijne kinderen eene schuilplaats te verschaffen, maakte hij bij middel van een staak en een slecht stuk stof, een soort van tent in eene diepte van Soniën-bosch, en daar bevinden zich thans deze ongelukkigen, die beroofd zijn van alles wat meest noodzakelijk is voor het bestaan.

Zaturdag namiddag werd het oudste dier kinderen, een meisje van dertien jaren voor de correctionele regtbank, van Brussel gebragt, ter zake van een weinig hout genomen te hebben, en werd bij verstek veroordeeld tot eene maand gevangenis. En wat ongeloofelijk is, men wist op de audientie, dat de betigte, van armoede bezwijkend, met geheel hare familie zich in eene afgelegene plaats van Soniën bosch bevond!

— De berigten, van verscheiden zijden uit Vlaanderen ontvangen, stemmen hierin overeen, dat aardappelen niet alleen voor de verbruiking ontbreken, maar ook voor de planting. Aldus, in de vooronderstelling, dat de ziekte niet zal wederverschijnen, zullen vele boeren toch geene aardappelen hebben, zoodat een voornaam gedeelte van het volksvoedsel wederom zal ontbreken. Wenschelijk ware het dus, dat er van wege het Gouvernement eene kostelooze uitdeeling van zaaiaardappelen aan de behoeftige landbouwers geschiedde. Wij zeggen in de vooronderstelling, dat de ziekte zich niet op nieuw zal verklaren; want tot dusverre is men nog van niets verzekerd. Wel zijn de thans te veld staande aardappelen zeer goed opgeschoten, hetzij dezelve voortkomen van in- of uitlandsche soorten, hetzij dezelve ten titel van proef genomen zijn, onder degene die sterk besmet waren; maar men heeft in 1845 opgemerkt, dat het hagchelijk oogenblik voor deze aardvrucht kort vóór den bloeitijd kwam. Men zal dus het einde der maand mei moeten afwachten, alvorens te kunnen oordeelen, of de besmetting zich in 1846 zal verklaren; want volgens waarnemingen, in 1845 gedaan, verklaarde zich de ziekte zes weken à twee maanden na de planting.

— Het hof van assisen van Henegauwen heeft zaturdag ter dood verwezen zekere *Euphrasie Deroux*, betigt van haar tweejarig dochtertje mishandeld en eindelijk verstikt te hebben, stoppende hetzelve den mond vol brood-kruim.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 27. April. Op het oogenblik, ten 4 ure, is de koninklijke Familie alhier op het paleis aangekomen en bij Hoogstderzelver verschijning op het balkon, door de menigte, welke op den Dam de aankomst verbeidde, met al de blijken eener hartelijke genegenheid en eerbied begroet.

— In verschillende dagbladen wordt hoog opgegeven van de desertie, welke in het nederlandsche leger plaats heeft. — Dat er deserteurs zijn, is zonder kwestie; dit is, echter, meestal geen verlies voor het leger, daar bijna allen, welke zich hieraan schuldig maken, slechte sujetten zijn, en deze misdaad plegen, om zich van de 2e. klasse van discipline, waarin zij voor en na, wegens wangedrag, vreezen geplaatst te worden, te onttrekken.

Wat betreft, dat er ook gegradeerde personen onder zijn, kan men hoogstens op een enkel geval van onder-officieren toepassen, daar er uit het garnizoen van Maastricht, behalve een paar korporaals (op welke, helaas, ook heel wat te zeggen valt) geen enkele, met eenen graad bekleed, zich verwijderd heeft; dat, daarentegen, uit het belgische leger in die vesting alleen zijn aangekomen, van verschillende korpsen, maar speciaal van Mons, Arlon en Luik, gedurende het afgeloopen jaar, 93 man, waaronder 6 onderofficieren, en van af 1. januarij ll. tot heden 31 man, waaronder 2 onder-officieren, welke allen (met uitzondering van een paar, welke onder bovengenoemde getallen niet begrepen zijn en wegens ligchaamsgebreken afgekeurd zijn) op het werf-depot te Harderwijk zijn gedirigeerd.

Onder deze manschappen zijn veel jonge miliciens, en op de vragen, welke aan sommigen gedaan werden, wat hun tot het verlaten van hunne vaandels aanspoorde, gaven de meesten ten antwoord, dat *zy goesting hadden naar den Oost te gaan.* Hieruit blijkt, dat, zoo de desertie bij ons niet onaanzienlijk is, dit verlies en de winst zich ruim opweegt. *(Arnh. C.)*

MIDDELBURG, den 29. April. Wij kunnen melden, dat, na langdurige en onafgebrokene onderzoekingen, de justitie is gekomen op het spoor der daders van de menigvuldige nachtelijke aanrandingen, geld-afpersingen en dieverijen, op de hofsteden onder Oostburg en naburige gemeenten in het 4e. district dezer provincie, door geheele, soms van wapenen voorziene, benden gepleegd, in het najaar van 1845, en dat dientengevolge bereids een *veertigtal* beklaagden zich in het huis van verzekering te Middelburg in hechtenis bevinden, waaronder in de eerste plaats behooren

---

DE EEN EN DE ANDERE. (1)

Menschen, welke hij niet kende, beijverden zich, om hem te nen; in plaats van zijne gewone kleederen, vond hij een rijk tuum, en terwijl hij zich kleedde, trilden de glazen van zijn in derzelver looden rorijen, door de heerlijke toonen en oorden der hoorns. Eenige oogenblikken later zat hij op een htig ros, en vergezelde don Quixada in de bosschen, welke la-Garcia omringen en een der zijden van berg Toros uitmaken. de reden zij zwijgend voort; de oude heer bezield met eene geling van droevige en blijde gedachten. Juan onder het igt van al deze verrassingen, en in eene opgewondenheid, tegen de minste stoornis in zijne denkbeelden hem onmoge- of onverdragelijk zoude geweest zijn. Aldus heerschte er dom hun stilte en rust; terwijl in de verte het hoorngeschal een te wedijveren met de klokken van het klooster de l'Epine, ke groot spel speelden. Toen werden don Quixada en Juan elijkertijd opmerkzaam gemaakt door eene beweging tusschen hout, en weldra zagen zij zeer voorzigtig een oud hert te hebijn komen, wiens verbazende horens met bladeren bedekt en; het edele beest, sedert den vroegen morgen in zijn blijf gestoord, trachtte het te ontwijken. Het bleef voor hen staan, staarde hen aan, en keerde vreedzaam in het bosch g.

Intusschen werd het gewoel, naarmate zij de hoogte van den berg meer naderden, duidelijker; het gehuil der honden beantwoordde droevig en klagend het geschreeuw en de slagen der bedienden, en de echo gaf de stemmen terug der menschen, die hier en daar op den grond verspreid lagen. Eindelijk hadden zij den top van den berg bereikt; Quixada steeg af en liet ook Juan zulks doen; toen wierp de eerwaardige grijsaard, die zich nimmer gebogen had, dan voor God en den koning, zich voor den jongeling op de knieën, vroeg hem met eene bewogene stem, om tot den handkus toegelaten te worden, en noemde hem: Uwe hoogheid!" - Juan omhelsde hem, en antwoordde: « Mijn vader!"

Toen zij weder te paard waren gestegen, vertoonde zich voor hun oog een heerlijk verschiet; de uitgestrekte vlakten, welke zich van den berg Toros naar Valladolid uitstrekken, en gewoonlijk eenzaam en verlaten zijn, waren thans bedekt met eene menigte menschen uit de naburige steden toegesneld, en in feestgewaad getooid.

Meer nabij naderde de prachtige optogt van den spaanschen adel in het gevolg van den koning, en met de achterzijde tegen de hooge bergen, welke den gezigteinder vormden, verhief zich het klooster de l'Epine, met deszelfs hooge en uitgestrekte muren, en het statig klokkengelui, hetwelk aan allen, te midden der vreugde en pracht, de gedachte aan dood en nederigheid scheen te willen herinneren.

De jagt begon, en eenige pikeurs renden door de laan, welke don Quixada en Juan uitreden; zij vatten er van afstand tot afstand post, op die wijze, dat zij slechts eenen uitgang lieten, naar den kant der vlakte, voor het beest, dat men ging opjagen.

Don Quixada en Juan waren eindelijk op eenige schreden na het middelpunt der jagt genaderd; de kommandant van Castilië steeg af met zijn aangenomen zoon, en geleidde hem met ontbloot hoofd, aan de voeten van den man, die aan het hoofd stond van de menigte edellieden, zeggende; « de koning!"

Juan zag of hoorde niet meer; duizend sterren schitterden hem in de oogen, en in zijne ooren klonk het gegons, hetwelk de golven veroorzaken in het oor van den ongelukkige, die verdrinkt. Weldra echter deed de handdruk zijne geleiders hem stilstaan, en hij bevond zich voor het aangezigt van den koning van Spanje, die hem lagchende vroeg, of hij wist, wie zijn vader was. — Juan bloosde en zag Quixada aan.

« Uw vader!" zeide Philips, « was een groot man, en is thans een gelukzalige; wij zijn beide zonen van Karel V;" bij deze woorden omhelsde hij hem, en zich omkeerende, voegde hij er bij: « Mijne heeren! bewijst uwe hulde aan don Juan, Prins van Oostenrijk, onzen broeder."

De edellieden, die het naast bij den koning stonden en alleen hem verstonden, riepen: « Leve don Juan!" Zij, die van verre stonden, meenden dat de koning bevel gaf, om den aanval te beginnen; dadelijk was alles in beweging; de honden vlogen verre weg, de hoorns schalden, het hert sprong op de vlakte, de paarden der jongere edellieden vervolgden het, in weerwil der etiquette; in een woord, het gehuil der honden en het geschal der hoorns, zamensmeltende in eene woeste harmonie, schenen bosch en wild tegelijk te zullen medeslepen in het ontzettende gewoel.

De koning verklaarde, dat de jagt geëindigd was, en hij nimmer gelukkiger gejaagd had, en op den terugweg naar Valladolid

(1) *Zie onze vorige.*

een zeertiental lieden uit de gemeente Retranchement, welke meer speciaal tot *ééne* bende zich gevormd hebbende, reeds sedert een groot aantal jaren zich aan rooverijen schuldig maakten, zonder dat op hen gezamenlijk de hand is kunnen gelegd worden.

— Door de Nederl. Handel-Maatschappij zijn voor deze stad bevracht de schepen: *de Stad Zierikzee*, kapt. *D. Ochtman*, van Zierikzee, en *de Onderneming*, kapt. *J. C. van Heeckeren*, van deze stad.

GEMENGDE BERIGTEN.

Het dagblad Nederland heeft opgehouden te verschynen, door een gebrek aan zyne snelpers. 't Is zonderling, dat al de ministeriele bladen voor en na te niet gaan; zou het ook komen, in plaats van door een gebrek aan eene pers, door het gebrekkig stelsel, hetwelk men verdedigen moet? Stilstand scheppen, terwyl het verledene, het tegenwoordige en de geheele natuur ons « voorwaarts!" toeroept, gaat boven menschelyke kracht. — De cholera is uit Persië in Rusland doorgedrongen; de voorlooper heeft te Petersburg post gevat. (HB. 21 April.) — Beroepen met stoom te Oostzaandam, Do. v. Charan van Rockange, 12, 6, 3tal en beroep op één namiddag. — Een 120 jarige boer in Rusland heeft zyn leven met de strop geeindigd, meenende dat hy vergeten werd. — De luchtschipper de Ruiter te Rotterdam gedestineerd naar boven is gestrand op denzelfden boom als Mad. Blanchard in 1806. Om de sterke lekkaadje heeft de reis geen verderen voortgang gehad. — Er is een oorlog op til tusschen Siam en de Cochinchinezen; laatstgem. hebben te vergeefs gepoogd dien af te koopen met guttegom. (N. R. C.) — De weg van Londen naar Exeter, 77 uren gaans, wordt per stoom in 4½ uur afgelegd. — Een officier der genie te Mons, verkoos, even als zyne manschappen, liever uit wandelen te gaan, dan de mis te hooren, waarom hy eerst arrest heeft gekregen en vervolgens op tractement van reform is gesteld — Eene groote hoeveelheid landverhuizers uit de gemeente Winterswyk, hebben het vaderland vaarwel gezegd, in de hoop om in een ander werelddeel te vinden, wat hun hier ontbrak. — De Sultane Validé, moeder van den Sultan heeft eene ryk versierde petitie, ten behoeve van haren geneesheer, aan koningin Victoria, gezonden. — De bekende weduwe van Laar, heeft ten derde male eene mislukte poging gedaan om haren minnaar O. J. Gerritsen met een pistool het licht uit te blazen.

INGEZONDEN STUKKEN.

Een goochelkunstje.

De lezer heeft voorzeker wel eens hooren praten van die prettige goochelkunstjes, die zekere kunstenaars tot groot genoegen en vrolijke tijdpassering van het opgekomen publiek zoo uiterst vlug en behendig kunnen verrigten. Misschien zijn er velen die zulke kunstjes wel hebben zien doen, en meestentijds na afloop van een en ander moesten getuigen, dat zij het geld niet beklaagden, aan die uitspanning besteed.

Er is echter onder die goochelaarskunstjes eene toer, die hoogst behendig en boven allen aardig is; zij bestaat daarin, dat de goochelaar een man in eene gewone wijnflesch steekt.

Eene flesch wordt op het tooneel gebragt en op de opening van den hals eenen trechter geplaatst. De vijanden van arlekijn hebben het plan gevormd hem daarin te stoppen. Op het eerste gezigt schijnt dit voornemen onmogelijk ten uitvoer gebragt te kunnen worden, uithoofde van den omvang van het ligchaam en uit kracht van dit physische axioma » dat de inhoud niet grooter moet wezen dan eenig voorwerp bevatten kan." — Nogtans bereiken de vijanden van arlekijn, door trekken, stampen en kneden, hun doel, en eindigen met hem even gemakkelijk in de flesch te stoppen als menigen slijter in dranken een emmer put- of regenwater in eene flesch kan gieten.

Deze toer is nieuw op het tooneel der goochelaars, maar sedert lang, hield zij op het te zijn op het tooneel van den politieken schouwburg. Hoeveel duizendmalen, b. v. worden niet verschillende natien, even zoo goed als arlekijn, in de flesch gestopt.

Onze politieke piassen verrigten even goed dezelfde toer met verschillende constitutionele zaken. Denk maar eens aan de gedrochtelijke middelen die in het werk zijn gesteld om centen te krijgen, aan die schoone beloften waardoor zoo menigeen werd gepaaid, aan die eerlijke vooruitzigten zoo overtuigend voor oogen gesteld. En hebben zij dan toch maar niet hun doel bereikt, door hetgeen zij verkozen, hetzij met verminderen, uittrekken, kneden, stampen, enz. in de staatkundige flesch te stampen? Verminderen is en blijft echter, een der meestgeliefkoosde hulpmiddelen der politieke hansworsten, om hunne kunsten te verrigten. Zij verminderen alles, behalve het budget.

In deze dagen zelfs nog wordt elk oogenblik dit goochelaarskunstje waarvan wij spreken, bij zeker Gouvernement met eene onverdragelijke eentoonigheid uitgevoerd. De groote verwachtingen die men koesterde op overschoone beloften, zoo plegtig, zoo heilig ten overstaan van achtingswaardige mannen afgelegd; de belangen door dezen voorgedragen, alles, alles is in de flesch gestopt, en van een en ander is niet meer gekomen, dan dat men ducaten zou willen zoeken bij eenen belastingschuldige.

En dan die reuzen der oppositie, die acht voeten lang waren, toen het den tijd der verkiezing was, die door een enkele beweging van hunne vreesselijke armen alles zouden verpletteren wat zich niet met de algemeene stem der natie vereenigde: waar zijn zij gebleven? – verdwenen, in de flesch gestopt. Zie maar goed toe, evenmin ziet gij iets van hen als van arlekijn.

Merken wij echter dit verschil tusschen de politieke hansworsterij en het goochelaarskunstje op; arlekijn, ten minste, neemt den schijn aan, alsof hij zich verdedigt en tegenstand biedt, om niet in de flesch te geraken, terwijl de andere heeren, vroeger zoo op hun paardje, zich laten drukken, trekken, knijpen, slaan, en dat alles met eene gelatenheid en volgzaamheid, waarover het zachtaardigst lam verstomd moet staan.

In dit geval, dient in plaats van den trechter, een post of betrekking, om hen in de flesch te krijgen.

Maar wat beteekent ook het werktuig waarmede men iemand of iets weggoocheld, wanneer de uitslag altijd dezelfde is. Zoo behandelen tegenwoordig de geleerde staatsmannen de politieke kwestien als goochel-balletjes; een, twee, – de toer is verrigt. Alles uit de handen, alles in de zakken.

Zekere organen der publieke opinie hebben geroepen: » de k.... (namelijk de beste) is te oud, te wormstekig, om zich met iets wat het ook zij, bezig te houden." Zoo veel te minder voegt het haar, in hare laatste doodsstuipen, zich onledig te houden met zaken van belang; beter was het, dat men haar 's morgens ten elf ure een kop bouillon bragt, want haar blijft juist nog zooveel kracht over, hare goedkeurende stem te geven, om eenige millioenen guldens en drukkende lasten op den hals te schuiven van diegenen, die liever beide aan haar zelven overlieten.

Men heeft echter raad gevonden om duizenden, ook opzigtens haar, in de flesch te stoppen.

Wanneer men alles wilde opsommen wat, op de eene of andere wijze in de flesch gestoken is en gestoken wordt, men zou geregeld elken dag een blad moeten uitgeven, zes malen zoo groot als *Nederland*; en de eentoonigheid van het onderwerp zou weldra elken lezer in slaap doen vallen.

MENGELINGEN.

Goedkoope tijd.

In 1454 werd de toren te Zierikzee gebouwd. Dezelve kostte ƒ 1576 Vlaamsch. Een hoed kalk werd gekocht voor 5 groot. Een meesterknecht won 3 groot; de opperman eene braspenning daags.

MEEUWIS PIETER REYNDERS werd in 1459, van wege de Noord-Hollandsche Zeesteden (uitgezonderd Amsterdam,) naar den Koning van Denemarken gezonden. Tot vergoeding van onkosten en reisgeld ontving hij 2 ponden Vlaamsch.

Een man ging van Graft naar Alkmaar, dat 4 uren van daar ligt; verkocht 32 eijeren voor 1 stuiver; en 3 kop boter ook voor 1 stuiver. Te huis komende, werd hem door zijne buren gevraagd, hoeveel hij voor zijne waren ontvangen had; en dit vernemende zeiden zij eenparig, dat hij dan toch regt gelukkig moest geweest zijn. —

Zeker scheepstimmerman werd van de Rijp naar West-Zaandam ontboden, om een groot schip te bouwen; maar, omdat hij 3½ stuiver bedongen had, en van dat loon niets wilde laten vallen, werd de bouw gestaakt; en hij bedankt.

De burgemeester van Enkhuizen, FRANCISCUS, wilde eens (het was in het jaar 1513) van Purmerende naar Hoorn rijden; maar daar men hem 36 stuivers afvroeg en hij zulk eene som niet in de Stads-rekening durfde brengen, legde hij dien weg te voet af.

Meerdere staaltjes van dien aard vindt men bij LEEGHWATER.

—

Probaat middel tegen de Armoede.

Zeker Scheepsbouwmeester van den eersten rang te New-York, die eene groote menigte handen dagelijks aan het werk stelde en aan zijne werklieden schier gelijk loon uitbetaalde, was getroffen door het aanmerkelijk verschil in de gesteldheid dier lieden. Slechts een klein gedeelte was in staat, hunne vrouwen en kinderen van hunne verdiensten te kunnen onderhouden, doch juist dit gedeelte der werklieden was buiten schulden en onafhankelijk. Dezen hadden altijd geld over en lieten dikwerf hun loon bij den meester staan. De overige werklieden waren arm en uitgeput, de eersten welvarend en welgesteld, en hij wenschte zich te verzekeren van de oorzaak van dit onderscheid. Hij bevond, na onderzoek, dat zij, die welvarende waren, geenen sterken drank gebruikten, terwijl de anderen een dagelijksch gebruik daarvan maakten. Hij beproefde, of het mogelijk ware, al deze werklieden van het gebruik van sterken drank te doen afzien; en op eene ernstige aanmaning daaromtrent gelukte het hem, dat zij allen toestemden, om gedurende een geheel jaar daarvan af te zien. Aan het einde van het jaar waren zij allen, zonder onderscheid, uit de schulden, hadden hunne vrouwen en kinderen ordelijk kunnen ondersteunen, hadden meer werk verrigt en minder gereedschap bedorven, waren frisch en sterk en hadden eene betere gezondheid.

—

De eerwaardige TER PELKWIJK, buiten Zwolle den sterrenhemel beschouwende, viel in eene sloot. Geleerden weten niet in dergelijke gevallen slecht te helpen; hij riep om hulp. Eene stevige boerin bragt hem op het drooge en zeide, nadat zij de oorzaak van het ongeluk vernomen had, goedhartig brommende: « Maar wat doet gij ook naar de sterren te kijken, als gij den grond vóór uwe voeten nog niet kent!

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 30. April. Sedert den 28. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

De Ceres, J. H. Zillmer, Straalsund, de Venus, A. Ho[...]mann, Bisserup, beide tarwe.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze re[ede] naar zee gezeild.

Princess Josephine, H. G. Groter, Christiaansand, Pomera[...] D. C. Bernér, Wolgast, beide ballast; der 4 Geschwester, F[...] Eckhoff, stukgoed, Hamburg.

– De Kapitein Luitenant ter zee 't Hooft, kommanderende Zr. Ms. brik Zwaluw, den 26. van Vlissingen vertrokken, is den [...] april ter reede Texel gearriveerd.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

30 April 1846.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
J. Z. Tarwe (1844) .	ƒ 9 25	W. Paardenboonen .	ƒ [illegible]
N. dito dito	– 9 00	W. Gr. Erwten . . .	– [illegible]
J. Walch. Tarwe (1844)	– 9 75	W. Witte dito . . .	– [illegible]
Nieuwe dito	– 9 40	Z. Paardenboonen . .	– [illegible]
O. Rogge (1844) . . .	– 7 60	Z. Gr. Erwten . . .	– [illegible]
N. dito	– 7 60	W. Koolzaad	– [illegible]
Winter garst	– 4 20	Zomer dito	– [illegible]
Zomergarst	– 3 80	Raapolie . .	ƒ 39.00
Haver	–	Patentolie . .	– 41.00
Boekweit	– 7 55	Lijnolie . .	– 31.00
W. Witteboonen . . .	– 11 50	Lijnkoeken ƒ 10 00 de 10[...]	
Dito Bruineboonen	– 1	Raapkoeken « 71 00 – 10[...]	

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 3 1/2 ure.
Sluiting des avonds « 9 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Bu[...]kens- en Duinpoort ten 10 ure.

[...] zameld ter verdediging van twee heilige zaken, het leven en het geloof der bevolkingen, moest als algemeen opperhoofd iemand gevonden worden met eenen naam, welken de menigte met liefde en eerbied uitspreekt; iemand die van nature zoo verheven was, om de eerzucht der overigen te breidelen; iemand, in staat zijnde, om over groote mannen bevel te voeren, en waardig om, naast God, hen ter overwinning te geleiden.

ondervroeg hij zijnen jongeren broeder over zijn vorig leven, over zijn smaak en zijne wenschen.

« God zij dank, Sire!" antwoordde don Juan, « mijne eerzucht is zoodanig als de zoon van Karel V, als uw broeder bezitten moet; ik wensch soldaat in uwe legers te zijn." Philips II, die voor zijnen broeder een kardinaalshoed bestemd had, antwoordde niet.

Toen de stoet voorbij het klooster de l'Epine trok, kwamen al de monniken te voorschijn, het kruis omhoog houdende en een heerlijk gezang aanheffende. Juan wendde zijn paard naar een jongeling, die in de poort der abdij stond, en zeide: « Goeden dag Michel!"

« Gegroet, Juan!" antwoordde de andere « men zegt, dat de zoon van Karel V daar is; wijs hem mij?"

« Michel!" antwoordde Juan, « men zegt, dat ik het ben; doch ik ben er nog niet zeker van."

III.

Lepante.

Het koningrijk Cyprus was in de magt der Turken gevallen en de barbaren bedreigden uit deze voordeelige stelling de Christenlanden, welke zij tot de godsdienst van den profeet wenschten terug te brengen. Azie, gedrongen door omstandigheden, welke aan de denkbeelden, even als aan de zee, eb en vloed geven, begon op Europa terug te werpen de kruistogten, waarmede Europa het overstroomd had. De Christenvorsten, uitgenoodigd en opgeroepen door de stem van paus Pius V, verbonden zich, om deze plaag paal en perk te stellen. Aan het hoofd van al deze legers, aangevoerd door zoo vele beroemde chefs, en bijeenverzameld ter verdediging van twee heilige zaken, het leven en het geloof der bevolkingen, moest als algemeen opperhoofd iemand gevonden worden met eenen naam, welken de menigte met liefde en eerbied uitspreekt; iemand die van nature zoo verheven was, om de eerzucht der overigen te breidelen; iemand, in staat zijnde, om over groote mannen bevel te voeren, en waardig om, naast God, hen ter overwinning te geleiden.

De keus der vorsten viel op een generaal, reeds beroemd door de vernietiging der ontrouw gewordene Moren in Grenada, en wiens eerste overwinningen een gelukkig voorteeken waren voor de heilige zaak, welke hij thans omhelsde. Men bestemde den titel van generalissimus, benevens het opperbevel over de zeemagt van Spanje, Rome en Venetië, voor Don Juan van Oostenrijk, een kind, bij wien de ondervinding, die ouderdom der ziel, reeds de jaren vergoedde.

Don Juan bezat den getrouwen leidsman, die als voorzienigheid over hem waakte, don Luis Quixada, niet meer aan zijne zijde; de oude soldaat was zonder eer gestorven voor de poorten van Guéjar in Spanje, door een pijlschot, dat welligt voor zijn aangenomen kind bestemd was; na dezelfs dood was er niemand meer, die zich tusschen de vurige begeerten van don Juan, en de achterdocht van zijnen broeder en monarch stelde; slechts spionnen omringden hem, belast om den oom van don Carlos te bewaken, even als zij den neef gedaan hadden. Daarenboven was de eenige vrouw, welke hij bemind had, Maria de Mendoza, overleden; het scheen dat zijne liefde en vriendschap overal den dood met zich voerden. Door dit alles werd don Juan reeds grijs en kon dus bevelen over mannen.

Zijn escader, bemand met eene menigte edellieden en grooten van alle natiën, begaf zich eerst naar Genua, vanwaar don [Juan], na begroet te zijn geworden door den onder-koning van [...] en de afgezanten der voornaamste Christenmogendheden, d[...] naar Napels stevende, waar de pausselijke nuntius, de ka[rdinaal] Antonio Perenotte, hem den bevelhebbers-staf overhandig[de] begeleidde vervolgens zijne schepen in de haven van M[essina] waar hij zich vereenigde met de escaders van Rome en V[enetië].
Den 6. september 1571, maakte de geheele vloot, bestaa[nde uit] 210 galleijen, 6 groote galjassen, 24 schepen en veertig fre[gatten] zich zeilvaardig, voorafgegaan wordende door twee berkent[ijnen], welke don Juan onder de bevelen van den ridder Andrad[a] uit zond, om de positie der Turken te verkennen.

Deze waren, na Corfu, al de landen van den Archipel [en Ce]phalonie verwoest te hebben, en zich overtuigd houdende [dat] de Christenen dat jaar den veldtogt niet meer zouden op[enen], de golf van Lepanto teruggekeerd en begonnen zich reeds [af te] takelen. Zoodra zij nu de bewegingen van het Christenl[eger be]merkten, zonden Ali en Pertau, de twee Pacha's ter ze[e en te] land, het berigt daarvan naar Konstantinopel. Hun adri[es was] om een treffen te ontwijken, doch Selim gaf hun bevel [tot] het uiterste te strijden. Beroofd van de hulp der Barbarysche [sche]pen, die reeds naar Afrika teruggekeerd waren, deden zij [in] haast hunne vloot versterken met zes duizend spahis, uit [...] van de golf genomen, en zonden den ouden zeeroover Ca[...] verkenning uit, die gedurende den nacht in het midden [der vij]andelijke vloot doordrong en zelf de schepen telde.

(Vervolg hier[na].)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.